

พฤติกรรมกรรมการอ่านของเด็กไทยในโลกสังคมยุคดิจิทัล

Reading Behavior of Thai Students in the Digital Social World

พัชรารวลัย ศุภภา

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Patcharawalai Suppaha*

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

*Corresponding Author

Received: 15/08/2025

Revised : 27/08/2025

Accepted: 28/08/2025

บทคัดย่อ

บทความวิชาการฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพฤติกรรมการอ่านของนักเรียนไทยในยุคดิจิทัล ซึ่งได้รับผลกระทบจากการเข้าถึงเทคโนโลยีสารสนเทศที่สะดวกและง่ายดาย การเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมการอ่านของเด็กไทยในปัจจุบันสะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงจากการอ่านในรูปแบบดั้งเดิมไปสู่การอ่านผ่านสื่อดิจิทัล เช่น สมาร์ทโฟน คอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ต ซึ่งได้กล่าวถึงพฤติกรรมการอ่านในมุมมองต่าง ๆ เช่น ความถี่ในการอ่าน ความหลากหลายของเนื้อหาในการอ่าน รวมถึงการเปรียบเทียบระหว่างการอ่านหนังสือแบบดั้งเดิมกับการอ่านผ่านสื่อดิจิทัล โดยการเข้าถึงข้อมูลและเนื้อหาผ่านสื่อดิจิทัลทำให้เด็กไทยมีพฤติกรรมการอ่านที่หลากหลายมากขึ้น แต่ในขณะเดียวกันก็พบว่าเด็กไทยส่วนหนึ่งมีความสามารถในการแยกแยะข้อมูลที่มีคุณภาพและมีความน่าเชื่อถือต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับ การอ่านในรูปแบบดั้งเดิม การศึกษาเชิงลึกนี้ยังได้ระบุถึงปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการอ่านในยุคดิจิทัล เช่น การใช้งานสื่อออนไลน์ในรูปแบบของโซเชียลมีเดีย และการใช้แอปพลิเคชันเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และการอ่าน ซึ่งเด็กไทยพบว่าการอ่านหนังสือน้อยลงจากเดิม ซึ่งเกิดจากหลากหลายปัจจัย

คำสำคัญ: พฤติกรรม, การอ่าน, สังคมยุคดิจิทัล

Abstract

This academic article aims to study the reading behaviors of Thai students in the digital age, which are influenced by the easy and convenient access to information technology. The changes in reading behaviors of Thai children today reflect a shift from traditional reading to reading through digital media such as smartphones, computers, and the internet. This study analyzes reading behaviors from various perspectives, such as the

frequency of reading, the diversity of content being read, and a comparison between traditional reading and reading through digital media. Access to information and content via digital media has led to more diverse reading behaviors among Thai children. However, it was also found that some children have a lower ability to discern high-quality and credible information compared to traditional reading methods. This in-depth study also identifies factors that affect reading behaviors in the digital age, such as the use of online media in the form of social media and the use of applications to promote learning and reading. The study highlights that Thai children are reading fewer books than before, which can be attributed to various factors.

KeyWords: Behavior, Reading, Digital Age Society

บทนำ

การอ่านเป็นทักษะในการรับสารที่ใช้เป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้และความคิดเพื่อเก็บสะสมเป็นประสบการณ์ในการดำเนินชีวิต ซึ่งถือว่าการพัฒนาสมองและสติปัญญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบุคคลที่ดำรงตนอยู่ในยุคโลกาภิวัตน์ อันประกอบไปด้วยนักเรียน นักศึกษา และประชาชนทั่วไป ทุกวงการอาชีพต่างต้องบริโภคข้อมูล ข่าวสาร และเรื่องราวต่างๆ เพื่อใช้ความรู้ที่ได้จากการอ่านในการตัดสินใจ วางแผนการปฏิบัติงาน แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งในระดับบุคคล สังคม และประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้า (สุประวิทย์ น่วนเศรษฐี, 2549, น.191) ดังนั้น การอ่านจึงเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญ เพราะเป็นพื้นฐานในการศึกษาหาความรู้ทุกแขนงวิชา และยังเป็นวิธีการรับสารที่ใช้มากในชีวิตประจำวัน การฝึกทักษะกระบวนการอ่านให้มีประสิทธิภาพจึงเป็นการพัฒนาตนเองเพื่อให้การศึกษาค้นคว้าต่างๆ สำเร็จผลและบรรลุตามความมุ่งหมาย สามารถใช้วิจารณ์ญาณในการไตร่ตรอง วิเคราะห์ และวิจารณ์แยกแยะข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นได้อย่างเหมาะสม กระบวนการอ่านจึงเป็นกระบวนการสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่สำคัญ

พฤติกรรมการอ่านเป็นลักษณะหรือการแสดงออกถึงความชอบในการอ่านหนังสือประเภทต่างๆ ของบุคคลที่เกิดขึ้นเป็นประจำ เช่น การใช้เวลาวางอ่านหนังสือ การใช้บริการห้องสมุด การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน การใช้หนังสือเพื่อความบันเทิง หรือการอ่านตามความสนใจของผู้อ่าน (ธาดาศักดิ์ วชิรปรีชาพงษ์, 2550, น. 10) พฤติกรรมการอ่านมีคุณค่าและความสำคัญอย่างยิ่งต่อมนุษย์ เพราะการอ่านช่วยให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ช่วยให้ผู้มีประสบการณ์กว้างขวาง มีความคิดที่ลึกซึ้ง และพัฒนาทักษะกระบวนการคิด ช่วยให้เกิดความเข้าใจในตนเองและผู้อื่นรวมถึงการเข้าใจเหตุการณ์ต่างๆ สิ่งทีกล่าวนั้นเป็นสิ่งที่ต้องปลูกฝังให้กับเด็ก เพราะการอ่านจะทำให้เด็กมีพฤติกรรมตามที่กล่าวถึง เมื่อเด็กมีพฤติกรรมการอ่านแล้ว พฤติกรรมนี้จะติดตัวไปจนโตเป็นผู้ใหญ่จนกลายเป็นนิสัยรักการอ่าน การอ่านจะทำให้เด็กมีความพึงพอใจที่จะใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น การอ่านหนังสือ ซึ่งจะทำให้เขามีความสุข สนุกสนาน และได้รับความรู้

จากการอ่าน สิ่งก็ตามมานั้นมีค่ามหาศาล คือ เด็กจะได้พัฒนาทางด้านภาษา เรียนรู้การใช้ภาษา และเกิดทักษะในการอ่านหนังสือ มีความรู้และประสบการณ์จากการอ่านสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือหรือสิ่งพิมพ์ อีกทั้งยังมีความสามารถในการค้นคว้าและสืบค้นข้อมูลต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในยุคสมัยที่เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในสังคม ส่งผลให้มีอิทธิพลต่อเด็ก ๆ มากกว่าการอ่านหนังสือ รายการโทรทัศน์ เกมคอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ต ปัจจุบันเทคโนโลยีเหล่านี้เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็ก ๆ ไม่ชอบอ่านหนังสือหรือให้ความสนใจกับหนังสือน้อยลง หากเรามองย้อนกลับไปในอดีตจะพบว่า สาเหตุที่คนไทยไม่ชอบอ่านหนังสือคือคนไทยไม่มีวัฒนธรรมในการอ่านหนังสือ ตั้งแต่สมัยปู่ย่าตาทวด สังคมไทยเป็นสังคม "มุขปาฐะ" ซึ่งหมายถึงการพูดเล่าต่อกันมามากกว่าการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2554 : 867) คือถนัดในการเล่า การพูด การร้อง การเล่น มากกว่าการอ่าน การอ่านและการเขียนจำกัดเฉพาะผู้รู้หนังสือเท่านั้น ประชาชนทั่วไป หรือที่เรียกว่าไพร่ จะอ่านหนังสือน้อย อีกประการหนึ่งคือ ชนชั้นผู้มีวิชาหวงวิชา การถ่ายทอดเป็นตำรับตำรา จึงไม่ค่อยเกิดขึ้น เราถ่ายทอดกันปากต่อปาก จึงเกิดสังคมที่เชื่อข่าวลือมากกว่าจะเป็นสังคมของการวิจัยหรือการวินิจฉัย นอกจากนี้ข้อจำกัดทางเทคโนโลยีในการผลิตหนังสือก็ทำให้หนังสือมีจำนวนน้อยหรือไม่เป็นที่แพร่หลาย นักเรียนส่วนใหญ่มีโทรศัพท์มือถือเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารและการเรียนรู้ ซึ่งเห็นได้จากผลการวิจัยบางด้านที่มีระดับค่าเฉลี่ยสูง เช่น นักเรียนอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ทางอินเทอร์เน็ตมากกว่าหนังสือเรียน เช่น การค้นคว้าข้อมูลใน Google การอ่านบทความหรือข่าวสารต่าง ๆ ใน Facebook และการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อความบันเทิง เป็นต้น อีกทั้งยังมีจุดประสงค์ในการอ่านเพื่อความบันเทิงมากกว่าการอ่านเพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม

การพัฒนาโลกสังคมยุคดิจิทัล

เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไป ทุกอย่างต้องเปลี่ยนแปลงตาม จะเห็นได้จากวิวัฒนาการของสังคมไทยเมื่อก้าวเข้าสู่ยุค Thailand 4.0 บริบทต่าง ๆ ย่อมต้องเกิดการเปลี่ยนแปลงตามไป สังคมความรู้เป็นสังคมที่พัฒนาคนให้มีความรู้ในการสร้างสรรค์ความรู้ใหม่ การแลกเปลี่ยนความรู้ และการใช้ความรู้เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น จึงมีการให้ความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (Creative economy) ซึ่งหมายถึงแนวคิดการขับเคลื่อนเศรษฐกิจบนพื้นฐานของการใช้องค์ความรู้ การศึกษา การสร้างสรรค์งาน และการใช้ทรัพย์สินทางปัญญา ที่เชื่อมโยงกับรากฐานทางวัฒนธรรม การสั่งสมความรู้ของสังคม เทคโนโลยี และนวัตกรรมสมัยใหม่

การพลิกผันทางดิจิทัล (Digital disruption) ในปัจจุบันส่งผลกระทบต่อทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรธุรกิจ หน่วยงานด้านการศึกษา และองค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไร รวมถึงวิถีชีวิตของประชากรทั่วโลก (Hossain, 2019) ซึ่งทำให้หน่วยงานและองค์กรต่าง ๆ พยายามปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินงานให้สามารถดำรงอยู่ได้ โดยเริ่มพัฒนาแพลตฟอร์มเพื่อการดำเนินงานของบริษัท เช่น ธุรกิจด้านที่พัก การผลิตรถยนต์ โลจิสติกส์ และการผลิตคอมพิวเตอร์ ซึ่งมีการปรับเปลี่ยนวิธีการดำเนินงานด้วยการนำศักยภาพของเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ เพื่อบริการที่คล่องตัว รวดเร็ว และเฉียบพลัน ในขณะเดียวกัน การปรับเปลี่ยนสู่ดิจิทัลยังได้สร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างธุรกิจที่มีลักษณะแตกต่างกันอีกด้วย

(Schallmo et al., 2018) ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1990 – 2000 (Sukhova, 2016) อุตสาหกรรมค้าปลีก สื่อ และโฆษณาถือเป็นช่องทางดิจิทัลสำคัญที่จะเข้าถึงผู้บริโภคในยุคนั้น ถึงแม้ว่าลักษณะการซื้อ - ขายสินค้าจะยังคงอยู่ในรูปแบบร้านค้าและการใช้เงินสดก็ตาม และตั้งแต่ปี 2000 เป็นต้นมา การใช้สมาร์ตดีไวส์ (Smart device) มีจำนวนมากขึ้น ความสามารถในการพัฒนาแพลตฟอร์มและสังคมออนไลน์ได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก องค์กรธุรกิจสามารถติดต่อสื่อสารและตอบสนองผู้บริโภคได้ทันทีจากหลากหลายช่องทาง การทำธุรกรรมออนไลน์และการซื้อ - ขายสินค้าบนเว็บไซต์จึงถือกำเนิดขึ้น การให้ความสำคัญกับการใช้ประโยชน์จากข้อมูล (Data analytic) เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการที่ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค (Schallmo et al., 2018) การปรับเปลี่ยนสู่ดิจิทัลได้รับความสนใจอย่างต่อเนื่อง โดย MIT Sloan Management Review และ Deloitte University ได้ศึกษากลยุทธ์การขับเคลื่อนดิจิทัลจากข้อมูลของผู้บริหารและผู้จัดการบริษัทกว่า 4,800 คน พบว่า เกือบร้อยละ 99 ของกลุ่มตัวอย่างคาดการณ์ว่า อุตสาหกรรมและธุรกิจของพวกเขาจะถูกพลิกผัน (Disruptive) จากเทคโนโลยีดิจิทัลในอนาคตอันใกล้ (Kane et al., 2015) อีกทั้งเหตุผลสำคัญที่องค์กรธุรกิจจำเป็นต้องเผชิญหน้ากับความท้าทายและการเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลกระทบต่อการแข่งขันด้วยการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาประยุกต์ใช้ในกระบวนการต่าง ๆ ขององค์กร คือ การบริหารจัดการองค์กรในรูปแบบเดิมไม่สามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของผลิตภัณฑ์และบริการได้ หลายองค์กรจึงวางกลยุทธ์ดิจิทัลเป็นแผนในการดำเนินธุรกิจ โดยอาจรวมถึงการพัฒนาและสร้างธุรกิจรูปแบบใหม่ เพื่อปรับเปลี่ยนโครงสร้างพื้นฐาน ผลิตภัณฑ์ บริการ หรือกระบวนการอัตโนมัติภายในองค์กร และทำให้รูปแบบการแข่งขันทางธุรกิจสามารถปรับตัวและพัฒนาได้อย่างครบวงจร (Hess et al., 2016)

Digital 4.0 หรือยุค Machine-to-Machine เป็นยุคที่เทคโนโลยีได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ทำให้เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ มีความสามารถในการทำงานอัตโนมัติ สามารถติดต่อสื่อสารและสั่งงานผ่านแอปพลิเคชันได้โดยไม่ต้องกดสวิตช์ที่ตัวอุปกรณ์ และสามารถสั่งงานด้วยคำพูดผ่านสมาร์ทโฟน เช่น การถ่ายภาพหรือเขียนข้อความโดยอัตโนมัติ ในยุคนี้เทคโนโลยีดิจิทัล เช่น Mobile Platform, AI (ปัญญาประดิษฐ์), 3D Printing, Internet of Things (IoT), และ Fintech กำลังกลายเป็นส่วนสำคัญในชีวิตประจำวันของผู้คนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ องค์กรต่าง ๆ จึงจำเป็นต้องปรับตัวให้ทันกับการพัฒนานวัตกรรมในโลกดิจิทัล เพื่อใช้ในการพัฒนากระบวนการทำงานและกิจกรรมต่าง ๆ ขององค์กรให้มีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งป้องกันผลกระทบและความเสียหายที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

สถานการณ์ดิจิทัลในนักเรียน

ในปัจจุบัน เด็กยุคใหม่หรือที่เรียกว่าดิจิทัลเนทีฟ (Digital Natives) เติบโตมาพร้อมกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ ทำให้สามารถค้นหาข้อมูลจากสื่อดิจิทัลได้อย่างง่ายดาย และยังสามารถเป็นผู้สร้างสื่อได้ด้วยตัวเอง (สุภารักษ์ จูตระกูล, 2560) เทคโนโลยีสมัยใหม่ไม่ได้มีบทบาทเพียงแค่ช่วยอำนวยความสะดวกในการดำเนินชีวิตและการสื่อสารของคนในสังคม แต่ยังมีบทบาทในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม มุมมอง วิธีคิด ทักษะ ค่านิยมทางสังคม และวัฒนธรรมของผู้ใช้อีกด้วย ทำให้เด็กในยุคดิจิทัลมีมุมมองและวิธีคิดที่แตกต่างจากเดิม

(จิตินัน บุญภาพ คอมมอน, 2556) เด็กในยุคดิจิทัลมีวิธีการใช้งานสื่อดิจิทัลที่แตกต่างจากผู้ใหญ่ โดยผู้ใหญ่ต้องให้คำแนะนำในการใช้เทคโนโลยีอย่างถูกวิธีและเกิดประโยชน์ นอกจากนี้ ผู้ที่ใกล้ชิดกับเด็กควรตระหนักถึงความฉลาดทางดิจิทัล (Digital Intelligence หรือ DQ) ซึ่งหมายถึงชุดของความสามารถทางสังคม อารมณ์ และสติปัญญาที่ช่วยให้เด็กสามารถเผชิญกับความท้าทายจากเทคโนโลยีสมัยใหม่ ความสามารถเหล่านี้ประกอบด้วย 8 ทักษะดิจิทัล ที่ควรสอนเด็กในยุคดิจิทัล ซึ่งสามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังต่อไปนี้ (Park, 2016) สื่อดิจิทัลในสังคมสามารถแบ่งออกเป็น "สื่อใหม่" ได้ 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ 1.เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ (Computer Technology) หมายถึง เทคโนโลยีทุกประเภทที่เกี่ยวข้องกับการใช้คอมพิวเตอร์ 2.เทคโนโลยีทางการสื่อสารคมนาคม (Telecommunication Technology) ได้แก่ เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสื่อสารโทรคมนาคม เช่น โทรศัพท์เคลื่อนที่ (Mobile Phone), เครื่องโทรสาร (Fax) เป็นต้น 3.เทคโนโลยีระบบสื่อสาร (Communication System Technology) หมายถึง ระบบการสื่อสารและ/หรือเครือข่ายที่เชื่อมโยงในการแลกเปลี่ยนข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ในรูปแบบข้อมูลดิจิทัล เช่น เครือข่ายโทรศัพท์ดิจิทัล, ระบบสื่อสารเครือข่ายเคเบิลใยแก้ว (Fibre Optic System), ระบบดาวเทียม เป็นต้น

การพัฒนาทางเทคโนโลยีอย่างก้าวกระโดดทำให้ เจเนอเรชันแซต (Generation Z) มีความแตกต่างจากเจเนอเรชันอื่น ๆ การแพร่หลายของอินเทอร์เน็ตสร้างโลกที่ไร้ขอบเขตสำหรับเจเนอเรชันแซต ทำให้เด็กในเจเนอเรชันนี้สามารถเข้าถึงข้อมูลได้รวดเร็วกว่าเจเนอเรชันอื่น ๆ รสนิยมของพวกเขาจึงสามารถเปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็ว โดยที่ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้โทรศัพท์สมาร์ทโฟน สื่อออนไลน์ และอินเทอร์เน็ตมีอิทธิพลต่อการเปิดรับสื่อของเจเนอเรชันแซตมากขึ้นทุกวัน จนส่งผลให้ในปัจจุบันเจเนอเรชันแซตเริ่มปฏิเสธสื่อโทรทัศน์แบบดั้งเดิมมากขึ้น ความสำคัญของโทรทัศน์เริ่มลดน้อยลงอย่างมีนัยสำคัญ และเห็นว่าการรับชมโทรทัศน์มีความสำคัญน้อยกว่าการเล่นเฟซบุ๊ก

รูปแบบการดำเนินชีวิตของเด็กเจเนอเรชันแซต โดยแบ่งออกเป็น 7 รูปแบบดังนี้ 1.กลุ่มเด็กสมัยนิยม (Modern Kid): เป็นกลุ่มเด็กที่ชื่นชอบเทคโนโลยีและกิจกรรมเพื่อความสนุกสนานบันเทิงต่าง ๆ 2.กลุ่มเด็กกระตือรือร้น (Active Kid): เป็นกลุ่มเด็กที่ชื่นชอบการทำกิจกรรมกลางแจ้ง เล่นกีฬา และอ่านหนังสือเรียน 3.กลุ่มเด็กชอบสังคม (Sociable Kid): เป็นกลุ่มเด็กที่ให้ความสำคัญกับเพื่อนและครอบครัว ชอบทำกิจกรรมร่วมกับครอบครัว 4.กลุ่มเด็กช่างฝัน (Dreamy Kid): เป็นกลุ่มเด็กที่ชื่นชอบกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และส่งเสริมจินตนาการ มีโลกส่วนตัวสูง 5.กลุ่มเด็กฉลาด (Smart Kid): เป็นกลุ่มเด็กที่ชื่นชอบกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาไหวพริบและสติปัญญา 6.กลุ่มเด็กเมือง (Urban Kid): เป็นกลุ่มเด็กที่ใช้ชีวิตแบบเด็กทั่วไปที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง 7.กลุ่มเด็กอยากรู้อยากเห็น (Curious Kid): เป็นกลุ่มเด็กที่ชื่นชอบการเสริมสร้างความรู้และประสบการณ์ใหม่ๆ ให้กับตนเอง

ปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นในปัจจุบันสำหรับเด็กเจเนอเรชันแซตหรือดิจิทัลเจเนอเรชันไม่ได้มีเพียงแค่การจัดประเภทของเด็กในกลุ่มต่าง ๆ เท่านั้น แต่ยังมีปัญหาการเสพติดมากเกินไปและใช้สื่อใหม่ที่ถูกคิดค้นและนำเสนอไปในด้านที่ส่งผลลบต่อชีวิตมากกว่า ผลดี ดังที่แพง ชินพงค์ (2559) ได้เขียนบทความเกี่ยวกับสถานการณ์การติดสื่อดิจิทัลของเด็กรุ่นใหม่ว่า เมื่อเด็กวัย 7 ขวบ ร้องขอให้เล่นเกมหรือดูการ์ตูนในแท็บเล็ต

หรือสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองตลอดเวลา หรือเด็กวัย 10-12 ขวบที่จ้องอยู่กับแท็บเล็ตหรือสมาร์ทโฟนเป็นวัน ๆ โดยไม่สนใจทำกิจกรรมอื่น ๆ นั้นแสดงว่ากำลังเสพติดการเล่นแท็บเล็ตหรือสมาร์ทโฟน

1.อัตลักษณ์ดิจิทัล (Digital Identity) คือ ความสามารถในการสร้างและจัดการตัวตนออนไลน์ของผู้ใช้งาน การรับรู้ตัวบุคคลในสื่อออนไลน์และการมีส่วนร่วมในการจัดการผลกระทบที่เกิดขึ้นจากสื่อออนไลน์ ซึ่งทักษะนี้ประกอบด้วย การเป็นพลเมืองดิจิทัล (Digital Citizen) การเป็นผู้มีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์ดิจิทัล (Digital Co-Creator) และการเป็นผู้ประกอบการดิจิทัล (Digital Entrepreneur)

2.การใช้ดิจิทัล (Digital Use) คือ ความสามารถในการใช้อุปกรณ์ดิจิทัลและสื่อดิจิทัล รวมทั้งการควบคุมการใช้งานเพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างชีวิตออนไลน์และออฟไลน์ และการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นผ่านชุมชนออนไลน์ ซึ่งทักษะนี้ประกอบด้วย เวลาในการใช้อุปกรณ์ดิจิทัล (Screen Time) สุขภาวะดิจิทัล (Digital Health) และการมีส่วนร่วมในชุมชน (Community Participation)

3.ความปลอดภัยดิจิทัล (Digital Safety) คือ ความสามารถในการบริหารจัดการความเสี่ยงในโลกออนไลน์เพื่อหลีกเลี่ยงและลดความเสี่ยงในการใช้งานสื่อดิจิทัล เช่น การถูกกลั่นแกล้งทางอินเทอร์เน็ต การนำเสนอเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมหรือมีความรุนแรง และการเผยแพร่ภาพอนาจารในเว็บไซต์ เป็นต้น ซึ่งทักษะนี้ประกอบด้วย พฤติกรรมที่มีความเสี่ยง (Behavioral Risk) เนื้อหาที่มีความเสี่ยง (Content Risk) และการติดต่อที่มีความเสี่ยง (Contact Risk)

4.การรักษาความปลอดภัยดิจิทัล (Digital Security) คือ ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีและสื่อดิจิทัลในการรักษาความปลอดภัยที่เหมาะสมสำหรับการปกป้องข้อมูลของตนเอง และการตรวจสอบการคุกคามในโลกออนไลน์ เช่น การโจรกรรมข้อมูล และการหลอกลวง เป็นต้น ซึ่งทักษะนี้ประกอบด้วย การปกป้องรหัสผ่าน (Password Protection) การรักษาความปลอดภัยในอินเทอร์เน็ต (Internet Security) และการรักษาความปลอดภัยในโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Mobile Security)

5.ความฉลาดทางอารมณ์ดิจิทัล (Digital Emotional Intelligence) คือ ความสามารถในการเอาใจใส่และเห็นอกเห็นใจผู้อื่นในการใช้สื่อดิจิทัล รวมถึงการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีทางด้านอารมณ์และสังคมกับผู้ใช้งานออนไลน์อื่น ๆ ซึ่งทักษะนี้ประกอบด้วย การเอาใจใส่ (Empathy) การควบคุมอารมณ์ (Emotional Regulation) และการตระหนักถึงอารมณ์และสังคม (Social and Emotional Awareness)

6.การสื่อสารดิจิทัล (Digital Communication) คือ ความสามารถในการสื่อสารและการทำงานร่วมกับผู้อื่นผ่านเทคโนโลยีและสื่อดิจิทัล รวมไปถึงการไม่ทิ้งร่องรอยการกระทำต่าง ๆ ของตนเองในสื่อดิจิทัล ซึ่งทักษะนี้ประกอบด้วย การทิ้งร่องรอยดิจิทัล (Digital Footprint) การสื่อสารออนไลน์ (Online Communication) และการร่วมมือออนไลน์ (Online Collaboration)

7.การรู้เท่าทันดิจิทัล (Digital Literacy) คือ ความสามารถในการค้นหา การใช้ประโยชน์ การประเมิน การสร้างเนื้อหา และการแบ่งปัน รวมถึงการคิดอย่างมีวิจารณญาณในการใช้สื่อดิจิทัล ซึ่งทักษะนี้ประกอบด้วย การคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking) การสร้างเนื้อหา (Content Creation) และการคิดเชิงคำนวณอย่างมีระบบ (Computational Thinking)

8.สิทธิดิจิทัล (Digital Rights) คือ ความสามารถในการเข้าใจและรักษาสีส่วนบุคคลตามสิทธิทางกฎหมาย รวมทั้งทรัพย์สินทางปัญญา และเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นผ่านสื่อดิจิทัล ซึ่งทักษะนี้ประกอบด้วย ความเป็นส่วนตัว (Privacy) สิทธิทรัพย์สินทางปัญญา (Intellectual Property Rights) และเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น (Freedom of Expression)

พฤติกรรมกรรมการอ่านหนังสือของนักเรียน

สำนักงานสถิติแห่งชาติได้ทำการจัดทำสถิติการอ่านของประชากรไทยทุกๆ 2 ปี โดยเป็นการสำรวจพฤติกรรมการอ่านในช่วงนอกเวลาเรียนและเวลาทำงาน ซึ่งรวมถึงการอ่านหนังสือหรือบทความทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นรูปเล่ม เอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ การสำรวจครั้งแรกเกิดขึ้นในปี 2546 สำหรับประชากรที่มีอายุ 6 ปีขึ้นไป และในปี 2551 ได้เพิ่มการสำรวจการอ่านของเด็กเล็ก (อายุ 6 ปีขึ้นไป) ต่อมาในปี 2558 ได้มีการขยายคำจำกัดความของการอ่านให้รวมถึงการอ่านข้อความในสื่อสังคมออนไลน์ SMS และ E-mail ด้วย

จากการสำรวจเรื่องการอ่านของคนไทยในปี 2551 พบว่า ประชากรไทยอายุ 6 ปีขึ้นไป มีอัตราการอ่านหนังสือ (ที่ไม่ใช่หนังสือเรียนหรือเพื่อการงาน) อยู่ที่ 66.3% และในปี 2554 พบว่าอัตราการอ่านของประชากรไทยอายุ 6 ปีขึ้นไปเพิ่มขึ้นเป็น 68.6% โดยผู้ชายมีอัตราการอ่านสูงกว่าผู้หญิงเล็กน้อย (68.8% และ 68.4% ตามลำดับ) การเปรียบเทียบกับผลการสำรวจในปี 2551 แสดงให้เห็นว่าอัตราการอ่านหนังสือของทั้งผู้ชายและผู้หญิงเพิ่มขึ้นเล็กน้อย

สะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมการอ่านของประชากรไทย ซึ่งไม่เพียงแต่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ในห้องเรียนหรือการทำงานเท่านั้น แต่ยังสะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบของการอ่านที่เป็นส่วนหนึ่งของการดำรงชีวิตประจำวัน การที่การสำรวจได้ขยายขอบเขตไปยังการอ่านในสื่อสังคมออนไลน์และการอ่านข้อความในรูปแบบดิจิทัล ทำให้การอ่านกลายเป็นส่วนสำคัญของการสื่อสารในสังคมดิจิทัลที่มีการเชื่อมต่อกันตลอดเวลา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ ทักษะการคิดพื้นฐาน การติดต่อสื่อสาร กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม และพื้นฐานความเป็นมนุษย์ โดยเน้นการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่สมบูรณ์และสมดุลทั้งในด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และวัฒนธรรม โดยมีการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ ดังนั้น หลักการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้นั้น จึงยึดหลักที่ว่า "ผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญที่สุด" เชื่อว่าทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ โดยยึดประโยชน์ที่เกิดกับผู้เรียนเป็นหลัก กระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมอง เน้นให้ความสำคัญทั้งความรู้และคุณธรรม ส่วนกระบวนการเรียนรู้จะเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งผู้เรียน

จะต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลายเป็นเครื่องมือในการพาตนเองไปสู่เป้าหมายของหลักสูตร การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญในการเรียนรู้ในรายวิชาต่างๆ ดังนั้น หากผู้เรียนมีทักษะการอ่านที่ดีแล้ว ย่อมส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

พฤติกรรมการอ่านคือ ลักษณะหรือการแสดงออกถึงความชอบในการอ่านหนังสือประเภทต่างๆ ของบุคคลที่เกิดขึ้นเป็นประจำ เช่น การใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือ การใช้บริการห้องสมุด การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน การใช้หนังสือเพื่อความบันเทิง หรือการอ่านตามความสนใจของผู้อ่าน พฤติกรรมการอ่านนั้นมีคุณค่าและมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อมนุษย์ เพราะการอ่านช่วยให้เกิดความสุขสนุกสนานและเพลิดเพลิน ช่วยให้บุคคลมีประสบการณ์กว้างขวาง มีทักษะในการคิด มีความเข้าใจในตนเองและผู้อื่น รวมถึงการเข้าใจในเหตุการณ์ต่างๆ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่จำเป็นต้องปลูกฝังให้กับเด็ก เพราะการอ่านจะช่วยให้เด็กมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ดังกล่าว เมื่อเด็กมีพฤติกรรมการอ่านแล้ว สิ่งเหล่านี้จะติดตัวเขาไปจนโตเป็นผู้ใหญ่จนกลายเป็นนิสัยรักการอ่าน

การอ่านจะทำให้เด็กมีความพึงพอใจในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น การอ่านหนังสือ จนทำให้เขามีความสุข สนุกสนาน และได้รับความรู้จากการอ่านสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือหรือสิ่งพิมพ์ นอกจากนี้ยังช่วยพัฒนาอารมณ์และจิตใจ พร้อมทั้งเสริมสร้างสติปัญญาให้กับเด็ก (ดารารัตน์ อุทัยพยัคฆ์, 2555) ดังนั้น การที่จะทำให้เด็กมีพฤติกรรมรักการอ่านนั้น ผู้ใหญ่ทั้งพ่อแม่ ครู ผู้ปกครอง หรือชุมชนต้องช่วยกันส่งเสริมและสนับสนุนให้เด็กมีพฤติกรรมรักการอ่าน ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของนิสัยรักการอ่านที่มีคุณค่าและยั่งยืน

การเปลี่ยนแปลงของสังคมที่ก้าวสู่สังคมดิจิทัลซึ่งมีการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้งานทำให้สังคมการอ่านต้องปรับตัวให้สามารถเข้าใจข้อมูลได้เช่นเดียวกับการอ่านในรูปแบบของสิ่งพิมพ์ การอ่านในยุคดิจิทัลไม่จำเป็นต้องอ่านจากหนังสือเท่านั้น การเรียนรู้ผ่านโลกโซเชียลเป็นการอ่านอย่างหนึ่งที่ช่วยให้เราสามารถเข้าถึงข้อมูลสารสนเทศได้และเข้าใจได้เหมือนกับการอ่านจากหนังสือ การอ่านจากแอปพลิเคชันต่างๆ เช่น Facebook, Twitter, Line, E-book, และอินเทอร์เน็ตผ่านโทรศัพท์มือถือหรือคอมพิวเตอร์แบบพกพา ล้วนเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความรู้และสามารถสืบค้นข้อมูลต่างๆ ได้ เช่น ความรู้ด้านวิชาการ บันเทิง หรือประสบการณ์ต่างๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้ทุกคนมีช่องทางในการค้นหาความรู้มากขึ้น ด้วยความสะดวกสบายและการประหยัดเวลา การที่เด็กไทยอ่านหนังสือน้อยลงจึงเป็นผลมาจากการหันไปศึกษาหาความรู้จากแหล่งข้อมูลอื่นๆ ซึ่งมีสิ่งที่น่าสนใจและดึงดูดมากกว่า เช่น โลกอินเทอร์เน็ตที่มีอิทธิพลต่อคนในปัจจุบัน รวมถึงค่านิยมที่ผิดๆ ที่คิดว่าการอ่านหนังสือเป็นสิ่งที่ล้าสมัย อีกทั้งยังมีการใช้เวลาว่างไม่ถูกต้องซึ่งส่งผลให้พฤติกรรมการอ่านลดลง

ความสำคัญของโซเชียลมีเดียหรือสังคมออนไลน์ไว้ว่า: 1.เป็นสื่อที่แพร่กระจายด้วยปฏิสัมพันธ์เชิงสังคม 2.เป็นสื่อที่เปลี่ยนแปลงจากการแพร่กระจายข่าวสารแบบทางเดียว (one-to-many) เป็นการสนทนาที่สามารถมีผู้เข้าร่วมหลายๆ คน (many-to-many) 3.เป็นสื่อที่เปลี่ยนผู้คนจากผู้บริโภคเนื้อหาเป็นผู้ผลิตเนื้อหา

การเกิด Social Media มาจากความต้องการของมนุษย์ในการติดต่อสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์กัน จากเดิมที่มีเว็บไซต์ในยุค Web 1.0 ซึ่งแสดงเนื้อหาอย่างเดียว โดยที่บุคคลไม่สามารถติดต่อหรือโต้ตอบกันได้ แต่เมื่อเทคโนโลยีเว็บไซต์พัฒนาเข้าสู่ยุค Web 2.0 มีการพัฒนาเว็บแอปพลิเคชัน (web applications) ซึ่งสามารถโต้ตอบกับผู้ใช้งานมากขึ้น ผู้ใช้งานสามารถโต้ตอบกันได้ผ่านหน้าเว็บ

E-book (อีบุ๊ก) คือ การเปลี่ยนแปลงรูปแบบของหนังสือจากสื่อสิ่งพิมพ์ไปเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยผู้อ่านสามารถศึกษาหรือเลือกอ่านสิ่งที่ตัวเองสนใจได้อย่างหลากหลายและสะดวกสบาย เพราะสามารถอ่านได้ทุกที่ทุกเวลา นอกจากนี้ E-book ยังเป็นสื่อการอ่านที่ดึงดูดใจผู้อ่านมาก เพราะมีสื่อผสมหลายรูปแบบ เช่น ภาพ ภาพเคลื่อนไหว และวิดีโอ

การเลือกใช้ แอปพลิเคชัน (Applications) ที่เหมาะสมทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพและสามารถบรรลุเป้าหมายในการอ่านได้ เช่น แอปพลิเคชันเกี่ยวกับการทำอาหาร หรือการศึกษาอื่นๆ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้จากการอ่านไปปฏิบัติหรือประยุกต์ใช้ในการทำประโยชน์แก่ตนเองและคนรอบข้างได้

การเปลี่ยนแปลงของสังคมไปสู่ดิจิทัลทำให้การเรียนรู้และการอ่านไม่จำกัดแค่หนังสือสิ่งพิมพ์อีกต่อไป แต่สามารถเข้าถึงข้อมูลผ่าน สื่อดิจิทัล ต่างๆ เช่น แอปพลิเคชันและอินเทอร์เน็ต ซึ่งช่วยให้ทุกคนสามารถค้นหาความรู้ได้สะดวกและรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม การมีสิ่งดึงดูดใจมากมายในโลกออนไลน์ทำให้เด็กไทยอ่านหนังสือน้อยลง โดยหันไปใช้เวลาในการเล่นเกมหรือการเสพสื่อบันเทิงออนไลน์แทน การเลือกใช้เทคโนโลยีและแอปพลิเคชันที่เหมาะสมสามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ได้ เช่น การใช้แอปพลิเคชันการศึกษาที่สามารถเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลา ซึ่งจะช่วยให้ดึงดูดความสนใจของเด็กและทำให้การเรียนรู้มีความน่าสนใจมากขึ้น โดยการใช้สื่อดิจิทัลในลักษณะที่เหมาะสมจะเสริมสร้างทักษะและความรู้ให้กับผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นิสัยรักการอ่าน

การสร้างนิสัยรักการอ่านเป็นการปลูกฝังพฤติกรรมการเรียนรู้ที่สำคัญตั้งแต่ช่วงวัยเด็ก ซึ่งช่วยให้เด็กมีทักษะในการอ่านที่ดีและสามารถนำความรู้ที่ได้รับมาใช้ในการพัฒนาตนเองในอนาคต โดยการปลูกฝังนิสัยรักการอ่านนั้นสามารถเริ่มต้นได้จากการเป็นแบบอย่างที่ดีของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง พ่อแม่ที่มีการอ่านหนังสือเป็นประจำจะช่วยให้เด็กเห็นภาพการอ่านที่เป็นกิจกรรมที่สำคัญและสามารถนำมาใช้ในการเรียนรู้ในชีวิตประจำวัน การเล่านิทานหรือการอ่านหนังสือให้เด็กฟังยังช่วยเสริมสร้างความสนใจในการอ่านและการฟัง ส่งเสริมการซึมซับเนื้อหาจากการอ่านและกระตุ้นให้เด็กสนใจในกิจกรรมนี้มากขึ้น

นอกจากการเป็นแบบอย่างแล้ว สิ่งเร้าหรือแรงจูงใจที่สามารถดึงดูดความสนใจให้เด็กไทยรักการอ่านก็เป็นปัจจัยสำคัญ เช่น การเลือกหนังสือที่เหมาะสมกับวัยและความสนใจของเด็ก รวมถึงการใช้สื่อหรือรูปแบบการนำเสนอของหนังสือที่มีความหลากหลาย ทั้งในรูปแบบของหนังสือที่มีภาพประกอบสีสันสดใส หรือหนังสือที่มีเนื้อหาน่าสนใจสำหรับเด็กๆ การใช้สื่อเทคโนโลยี เช่น แอปพลิเคชันอ่านหนังสือออนไลน์ (E-book) หรือ

หนังสือเสียง (Audiobook) ก็สามารถช่วยให้เด็กสนใจการอ่านมากขึ้น โดยการทำให้การอ่านไม่จำกัดแค่ในรูปแบบของหนังสือสิ่งพิมพ์ที่คุ้นเคยแต่ยังสามารถเข้าถึงข้อมูลและเรื่องราวต่างๆ ผ่านอุปกรณ์ดิจิทัลที่สะดวกสบาย ในยุคดิจิทัลที่เทคโนโลยีดิจิทัลเข้ามามีบทบาทสำคัญ การส่งเสริมการอ่านด้วยการใช้สื่อดิจิทัลเป็นอีกช่องทางที่น่าสนใจและมีประสิทธิภาพมากขึ้น การใช้เทคโนโลยี เช่น แอปพลิเคชันการศึกษา หรือ การอ่านออนไลน์ ผ่านอุปกรณ์ต่างๆ ทำให้เด็กสามารถเข้าถึงข้อมูลและการเรียนรู้ได้ง่ายและรวดเร็ว การสร้างกิจกรรมที่ส่งเสริมการอ่านในรูปแบบดิจิทัลที่สอดคล้องกับยุคดิจิทัลสามารถช่วยพัฒนาและเสริมสร้างทักษะการอ่านในเด็กให้ก้าวหน้าไปพร้อมกับเทคโนโลยี การสร้างพฤติกรรมการอ่านสามารถสร้างได้ดังนี้

๑. อ่านตามความสนใจ การเริ่มอ่านจากเรื่องที่ตัวเองชอบและสนใจจะทำให้การอ่านหนังสือไม่น่าเบื่อ สามารถเริ่มต้นอ่านจากเรื่องสั้นๆ ที่ไม่ยาวมากและมีภาพประกอบ โดยอาจเริ่มจากการอ่านนิทาน เรื่องสั้น หรือเรื่องที่จบภายในตอนเดียว เมื่อเรามีทัศนคติที่ดีต่อการอ่านก็จะช่วยให้เราสามารถอ่านได้อย่างต่อเนื่อง

๒. อ่านให้สม่ำเสมอ การอ่านอย่างสม่ำเสมอเป็นขั้นตอนแรกในการสร้างนิสัยรักการอ่าน เพราะการอ่านต้องกลายเป็นนิสัย เมื่อใดที่เราว่างจากการทำกิจกรรมอื่นๆ ในชีวิตประจำวัน เราก็สามารถหยิบหนังสือขึ้นมาอ่านได้ การอ่านอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้เรามีทักษะรักการอ่านในที่สุด

๓. อ่านให้เจอขุมทรัพย์ ขุมทรัพย์ที่กล่าวถึงนี้ไม่ใช่ทรัพย์สินเงินทอง แต่เป็น “ขุมทรัพย์แห่งปัญญา” ซึ่งมีค่ามหาศาล เป็นขุมทรัพย์แห่งความรู้ที่ไม่มีใครสามารถแย่งชิงไปได้ การอ่านจะทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ความเพลิดเพลิน ข้อคิด และคุณธรรมที่แฝงอยู่ในเรื่องนั้นๆ รวมถึงพัฒนาอารมณ์และ ความคิดของตนเอง ดังนั้นหนังสือที่ดีจึงเปรียบเสมือนขุมทรัพย์ที่เราได้ค้นพบ

๔. ฝึกอ่านพร้อมกับทำกิจกรรม การฝึกอ่านพร้อมกับทำกิจกรรมจะช่วยให้เกิดทักษะการอ่านที่มีประสิทธิภาพและสามารถจดจำเรื่องราวที่อ่านและกิจกรรมที่ทำได้อย่างแม่นยำ

๕. เตรียมหนังสือไว้ให้ใกล้มือ การสร้างนิสัยรักการอ่านต้องเริ่มจากการเตรียมตัวให้พร้อม โดยการเตรียมหนังสือเด็กที่หลากหลายและคลาสสิกไว้ให้เด็กๆ เลือกอ่านจากนั้นสามารถอ่านให้เด็กๆ ฟัง เพื่อกระตุ้นให้เกิดความสนใจในการอ่าน

๖. ทำให้ช่วงเวลาเล่านิทานเป็นเรื่องสนุก ช่วงเวลาเล่านิทานจะไม่น่าเบื่อหากมีการใช้เสียงที่หลากหลายในการเล่า เรื่องที่สนุกสนานสามารถกลายเป็นเรื่องที่น่าเบื่อได้หากเล่าด้วยน้ำเสียงเดียวแบบโมโนโทน ดังนั้นการใช้เสียงที่แตกต่างและการแสดงออกจะช่วยให้ลูกสนุกและมีความสนใจในนิทานมากขึ้น

Reference

- ธาดาศักดิ์ วชิรปรีชาพงษ์. (2550). พฤติกรรมการอ่านของนักเรียนในกรุงเทพ. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ฐิตินัน บัญญาพ คอมมอน. (2556) บทบาทของสื่อใหม่ในการสร้างค่านิยมทางสังคมและอัตลักษณ์ของเยาวชนไทยในเขตกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- นิตยา วงษ์ใหญ่. (2560). แนวทางการพัฒนาทักษะการรู้ดิจิทัลของดิจิทัลเนทีฟ. วารสาร *Veridian E-Journal, Silpakorn University ฉบับภาษาไทย สาขา มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ*. 10(2): 1630-1642.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- สุประวีณ์ น่วมเศรษฐี. (2549). เอกสารประกอบการสอนในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและสืบค้น. จันทบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- สุภารักษ์ จูตระกูล. (2560). ครอบครัวกับการรู้เท่าทัน สื่อดิจิทัล (Digital Literacy) ของดิจิทัลเนทีฟ. วารสาร *การจัดการมหาวิทยาลัยเชิงราย*. 11(1): 131-150.
- Thadasak, Wachirapreechapong. (2007). *Reading behavior of students in Bangkok*. Bangkok: Srinakharinwirot University.
- Thitinun, Boonphap Common. (2013). *The role of new media in creating social values and identities of Thai youth in Bangkok*. Bangkok: Dhurakij Pundit University.
- Nittaya, Wongyai. (2017). *Guidelines for the development of digital literacy skills of digital natives*. Veridian E-Journal, Silpakorn University (Thai edition, Humanities, Social Sciences and Arts), 10(2), 1630–1642.
- The Royal Institute. (2013). *Royal Institute Dictionary B.E. 2554 (2011)*. Bangkok: Nanmee Books Publications.
- Supravee, Nuamseshti. (2006). *Teaching materials in the course Thai language for communication and information retrieval*. Chanthaburi: Rambhai Barni Rajabhat University.
- Suparak, Jutarakoon. (2017). *Family and digital literacy of digital natives*. Journal of Management Science, Chiang Rai Rajabhat University, 11(1), 131–150.
- Summey, D. C. (2013). *Developing digital literacies a framework for professional learning*. California: SAGE Publications